

tragtning, at det var mødeledelsen, der gav anledning til problemer. Derfor mener jeg heller ikke, at man nu skal begynde at centralisere magten i administrationen hos generalsekretæren.

Men ulandene kom faktisk med en række væsentlige indrømmelser på landbrugsområdet, idet de accepterede, at man gik ind og f.eks. lavede forhandlinger om tidsfrister for afvikling af støtte, som ikke var så hurtige, som ulandene helst ville have dem. Så ulandene var meget konstruktive. De gik ind i landbrugsforhandlingerne for at opnå konkrete resultater.

Men man bliver så ved med at sige til ulandene, at de skal acceptere en hel masse nye emner, Singaporeemnerne, som de bare ikke ville have ind i forhandlingerne, fordi det skader ulandene. Det ville man ikke rette sig ind efter fra EU's og USA's side, og derfor var den mexicanske formand nødt til at konstatere, at forhandlingerne ikke kunne videreføres.

Jeg var enig med ham på det tidspunkt. Min bedømmelse var også, at der ikke var mere at forhandle om, fordi USA og EU ikke ville bevæge sig i retning af ulandene. Den danske regering var på vej til at bevæge sig, som jeg sagde. Det var godt nok for lidt og for sent, men den var på vej. Men EU som sådan og USA signalerede ikke de indrømmelser, der kunne gøre det muligt for den mexicanske formand at fortsætte drøftelserne.

Formanden:

Hr. Henrik Vestergaard for en sidste kort bemærkning.

(Kort bemærkning).

Henrik Vestergaard (V):

Jeg er i hvert fald enig med hr. Keld Albrechtsen i, at man ikke kan pege på én ting, der var grund til, at det ikke lykkedes i Cancún. Jeg tror, det skyldtes flere ting, og derfor må alle selvfølgelig også lære af det.

Nu forstår jeg, at hr. Keld Albrechtsen er i gang med at få redigeret sit udkast til vedtagelse. Men i vedtagelsen står, at Singaporeemnerne skal tages ud af forhandlingerne. Hvis jeg lyttede rigtigt, hørte jeg udenrigsministeren sige, at man måtte konstatere, at de kunne være blokerende.

Er det ikke fair nok at sige, at når det nu er noget, vi tror på er rigtigt – når vi nu tror på, at fælles regler er bedre end bilaterale regler – så kan vi jo godt arbejde videre for det, men så måske sige, at vi vil sikre, at de ikke blokerer. Er det

så magtpåliggende for Enhedslisten at sige, at de bare skal ud? Eller er det bare sådan en måde at stille sig alene på?

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det spørgsmål, jeg stillede i den forbindelse, og som jeg håber både hr. Henrik Vestergaard og ministeren vil svare på, er, om man fra dansk side vil stille forslag i EU i Ministerrådet om, at forhandlingsmandatet, som Kommissionen forhandler på grundlag af, skal ændres, således at Kommissionen kan meddele ulandene, at den ikke vil fastholde Singaporeemnerne, når ulandene ikke ønsker dem.

Det er givet, at et sådant forhandlingsmandat vil medføre, at Singaporeemnerne går ud. Men jeg har altså ikke stillet forslaget på den måde, at man simpelt hen bare trækker dem ud. Jeg har stillet forslaget på den måde, at når EU kommer til møde, skal EU sige til ulandene: Vi er villige til at trække dem, hvis I ønsker det. Det vil de så gøre, det ved vi, og så er de ude.

Men sådan har jeg foreslået man skulle gå frem. Jeg håber, den danske regering vil tilkendegive, at den vil tage et sådant skridt i EU.

Formanden:

Så kan vi gå videre i ordførerrækken med hr. Jørn Jespersen som ordfører for forespørgerne på F 9.

Jørn Jespersen (SF):

Tak til udenrigsministeren for redegørelsen, som jeg synes var en lidt blandet fornøjelse, heldigvis med det triste først og det lidt mere opmuntrende senere.

Det triste, synes jeg, var analysen, hvor man fik det indtryk, at den danske regering ikke havde lært ret meget af fiaskoen i Cancún. Der blev fra udenrigsministerens side talt om, at en meget væsentlig del af årsagen til sammenbruddet var dårlig mødeledelse og det forhold, at nogle af de stærke ulande havde organiseret sig, G21-landene osv. Det mener jeg er en helt forkert analyse.

Det kan godt være, mødeledelsen ikke var eksemplarisk, men havde der været en reel vilje til at finde en løsning, havde man selvfølgelig fundet den. Og det forhold, at ulandene organiserer sig, synes jeg absolut ikke der er nogen grund til at beklage, tværtimod. Det er velgørende, at vi ser en mere selvbevidst organisering blandt ulandene, som gør, at de kan varetage deres in-